

Jiří Hájíček (1967): Rybí krev (2012)

1. Literární druh a žánr, literárněhistorický kontext, umělecký směr / tvůrčí skupina, údaje o autorovi ve vztahu k dílu;
2. Doba a místo (děje);
3. Zvláštnosti kompozice;
4. Hlavní postavy a jejich charakteristika;
5. Námět, témata, hlavní motivy;
6. Jazykové zvláštnosti;
7. Kulturní souvislosti.

Projíždím hlubokým stínem, široká silnice je z obou stran obklopená oborou. Když auto vyšplhá na kopec, vidím na modrém nebi v dálce mohutné bílé sloupy páry. Ale jinak nic, obzor se ještě neotevřel, výhled do krajiny ohraničuje les a hnědá linka polí. Než se stačím dostat k horizontu a vjet do otevřené krajiny, odbočuji doprava a po chvíli mě znovu pohltí stín lesa. Pak už je to pořád z kopce, cítím, že se blížím do údolí Vltavy. Té řeky, která všechno ví, říkám si nahlas. Jaká asi bude? Pamatuju si ji někdy před dvaceti lety, naši krásnou řeku. Jez pod kostelem, náhon ke mlýnu. Ozývá se lehká nervozita. Vjíždím do vsi, zaparkuju před kostelem. V první chvíli mám pocit, že jsem někde jinde, že jsem omylem zastavila v jiné vesnici. V hlavě se honí představy a obrazy z minula. Náves je liduprázdná, připadá mi tak maličká. Jen kostel svatého Pavla mě vrací do reality. Střecha na věži bývala zelená, teď je do červena, nově opravená. Roz-

hlížím se, fara je pryč, přibyly dvě novostavby, taky nová hospoda. Podívám se na konec návsi a oddychnu si, stará hospoda U Sládků je tu taky, moc se nezměnila. Slunce visí nad korunou staré lípy, tu si pamatuju moc dobře. Je pořád teplo, jsem jen v džínách, tričku a krátké bundičce do pasu. Vcházím nízkou brankou na hřbitov. Je to společný hrob, hned vedle místa, kde

jsou pochováni babička a děda. Na černé leštěné žule dvě jména. JAN POŘÍČNÝ, 1939—1988. BOŽENA TOMÁŠKOVÁ, 1941—1994. Pokládám kytici, chtěla bych zapálit svíčku, ale nemám sirky ani zapalovač. Kromě mě na hřbitůvku nikdo není. Vzpomínám na mamku. Pořád jen pracovala a starala se o druhé, aby nemusela myslet na svou duši. Připadá mi to všechno tak dávno. Stojím u hrobu a po chvíli se přistihnu, že myslím na to, kdy udělám těch pár kroků k zídce hřbitova, odkud je výhled na řeku a na část vsi. Ještě chvíli to odkládám, ale pak se dám cestičkou mezi

hroby, vlevo vidím nízko márnici a už stojím u zdi. Vykloním se, pod ní kontejner plný suchých květin, věnců, trávy. A dole pod svahem voda. Široká rozlitá řeka. Na levém břehu, kde bývala i naše chalupa a za ní škola, není nic. Prázdný břeh, dvě přivázané pramice. Na pravém břehu jsou vidět oplocené zahrádky, jeden obytný přívěs, několik zahradních chatek nebo malých kůlniček. Mladé stromky. Opírám se dlaněmi o zídku, ohromená tím prvním pohledem. Jez je pryč, mlýn není, ani náhon. Všechno je pod vodou. Oči si pomalu zvykají a vzpomínky někde vzadu v mé hlavě už jsou stejně trochu mlhavé a potřhané.

Vycházím ze hřbitova na náves, jdu kolem původních starých chalup, za vysokými plechovými vraty u Máchů se ve škvíře mezi sloupkem mihne šátek a na vteřinu i vráscitá tvář. Bezděky se zastavím, ale jako by se mi ten obraz jen zdál. Nikde nikdo. Jdu k hospodě, beru za kliku, je zamčeno. Copak nikoho nepotkám, vůbec nikoho? Podívám se na hodinky, je půl třetí odpoledne. Podivný pocit mě provází až za zatačku a na konec vsi. Najednou není kam jít dál, znovu to pomyšlení, že vesnice se nějak smrskla. Dívám se k řece, široká hladina je klidná, stojím u Konopků stavení a pod ním, kde bývala chalupa strejdy Venci, je už jen tichá laguna. Tady je teď řeka nejširší z celé vsi.